

Actituds Correctes

Dc, 6/10/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

M'ho va dir un pastor francès en referència al control de la velocitat dels cotxes : "Superar els límits de velocitat en carretera, o en els carrers de la ciutat, només és pecat si t'enganxen". Evidentment era una broma. Primer, perquè la frase no s'avé amb el nostre tarannà i, segon, perquè parlar de pecat en aquest context - i també amb molts altres en que ho fem- no té gaire sentit. Això de pecat és un concepte a revisar i una paraula potser a evitar. Va tan carregada d'idees falses i té un contingut tan marcadament religiós que no ens fa cap servei. Més aviat tipifica conductes i actes que no casen amb la forma de fer de la societat i que s'aïllen com escúpols de sagristia.

Però, la desobediència civil al Codi de circulació, o a les normes municipals, o a qualsevol altra de les disposicions que regulen la convivència, forma part d'un plantejament erroni de la vida. I això sí que és "pecat". En la nostra tradició protestant, arrelada a la Bíblia, el pecat no és un acte aïllat que puguem quantificar i definir en graus de més o menys gravetat. Teològicament parlant, el pecat no és tant un acte com una actitud. Es refereix, no tant als errors o accions dolentes que puguem cometre, com a una actitud global de la vida davant Déu i els homes. Es tracta sobre tot de direccions, tendències, objectius.

Si algú em diu que anar a 130 km/h en lloc del límit establert de 90 és pecat, això em fa somriure. Introdueix a la vida de la fe un element que no li és propi. Redueix la meva religiositat a qüestions puntuals i, aleshores, a partir d'aquest postulat, es pot discutir, com es fa a l'església catòlica, si és un pecat venial o mortal. La meva relació amb Déu, aquella que trenca el pecat, no pot ser afectada per actes d'aquesta mena, perquè té a veure, només, amb el plantejament fonamental que jo he donat a la meva vida en relació amb l'exigència de Déu i les seves repercussions en el marc de la vida humana.

I això sí que té a veure amb les meves actituds davant del Codi de Circulació. En un moment donat, puc desobeir un senyal de circulació i això no ho posaré dins de l'apartat "pecat". Serà un acte que hauré fet en el marc de les meves obligacions ciutadanes. Però, de totes formes, no deixarà de tenir connotacions humanes i, per tant, religioses. Perquè tota la nostra conducta està determinada per les nostres decisions fonamentals. I això és el que, en el context de la circulació, la nostra fe exigeix.

La nostra fe no ens obliga a l'obediència a normes que ens venen de fora. El que és permès o prohibit en l'àmbit, per exemple, de la ciutat, no té per què tenir res a veure en les meves obligacions religioses, si les tingués. Però el que sí importa és l'actitud fonamental de la meva vida. Què és el que em motiva, cap a on vaig, quina és la direcció que segueixo respecte als altres i quines són les meves obligacions envers ells. El pecat no seran els actes individuals i concrets comesos, sinó l'orientació de la vida.

La direcció correcta és orientar la vida vers el servei, la solidaritat i l'amor. Això ens marcarà pautes de conducta, sense haver de recórrer a una comptabilitat de

pecats.